

STANCA VÂRSTELOR
 ALTE FUNDAMENT NIMENI
 FOATE BUNE
 O RESCUMPARARE
 ÎN TIMPUL TOTI

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
 Sosește Dimineata, dar întrunecoasă
 ca Noaptea !” Isa 21: 11-12.

Vol. VI. Luna Iunie No. 6.
 Anul dela Adam 6050. Anul dela Christos 1922

CONȚINUTUL

TIMPUL PĂGĂNILOR - - - - - 83
Proză deplină a credinței - - 84
Concluziile fratelui Russell - - 84
Punctul I. Domnia regilor - - 86
Epoca păgână a început în 606
i. Chr. - - - - - 88
Visul lui Nebucodonosor - - 89
Domnia lui Cir - - - - - 90
 TIMPUL SFÂRȘITULUI - - - - - 92
Vol. III Capitolul II (continuare) 92
 ÎNTREBĂRI LA ARTICOLUL „TIM-
 PUL PĂGĂNILOR” - - - - - 80

„Pe pământ stramtoare a popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17: 12-14) de zguduirea valurilor (clăselor neliniștite și tulburate) în zădărnici și vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să fie (vio) pe pământ; căci puterile cerului (eclesiatismul) vor fi zguduite... când veți vedea această întâmplare, e, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre (și vă bucurați) propriu zis, osannaparea voastră.” Matei 24: 33; Marcu 13: 29; Luca 21: 25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ.

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a-și da mâna de ajutor celor tinerilor biblici după tesaurile înțeleptului dumnezeesc. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profetilor biblice în lumina înțelesurilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință, speranță și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți creștinii, dară considerarea de credință, nume sau dominațiune.

Acastă revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deodreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin singele prețios a lui Isus Christos. Ceare s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți* (1 Petru 1:19; 1 Timoteu 2:6), și care, noi sustinem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiată pe această bază sigură, urmoază o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugămintă și studiu. În mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea *luminii* (care) din veacuri (a fost) ascunsă în taină în planul lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată *acum* prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscută oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum”. -- Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenește; pe de altă parte, se străduiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, întrunată în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerile ei nu e dogmatică, ei cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe critici, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referință pentru a ușura asemenea probare.

SEĂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APRIAT

1. Că „sărbătorile sânt începutul vieții lui Dumnezeu”, că creația a mândrelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a fost înălțată de către Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată opera omenească în acest Templu va fi sfârșită, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor”. -- Facere 23:14; Galateni 3:16, 29.
2. Că timpul de adevăr se încheiează în simplura, formarea și însterea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, înmormântarea se încheiează, și marele Măstru divin le va împreună pe toate prin *prima înviere* într'un templu glorios; iar „măriria lui Dumnezeu va fi în templu”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. -- Apocalipsul 15:5-8.
3. Că „sărbătorile sânt o privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale evenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe toți care vin în lume”. -- Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.
4. Că „biserică Biserica”, care a credincioșilor biruitori, este cea de a fi „asemenie Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtaș ficei dumnezeiești”, împărțindu-se, prin comostenire, măririi Lui. -- 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.
5. Că misiunea prezenta a bisericii este cea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desăvârșească în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate „cetele spiritului sfânt”, și să fie lumina martora lui Dumnezeu. -- Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.
6. Că „speranța”, pentru lume constă în închevănările cunoștinței și privilegiilor care aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturora*; înviere și restaurare la desăvârșire a și toate binecuvântările ei s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de totatilor Răscumpărător și s'arază la lui soată Biserica, tuturor aceluia ce pe termenii ascultării și supunerii îi le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrătăliți, vor fi pe vecie *distinși*. -- Ezech. 37:23-24; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ: REDACTATĂ DE UN COMITET ADMINISTRATIV: STRADA SURDĂ 4, CLEJ, TRANSILVANIA, ROMÂNIA.

ABONAMENTUL: Pe un an 75 Lei; pe jumătate de an 30 Lei; Pentru America pe un 1.00 Dolar. Abonamentul se plătește înainte.

PENTRU CEI SĂRACI: Acei studenți din Biblie, cari din cauza bătrâneții sau din cauza sărăciei nu pot să plătească abonamentul acestei reviste, se vor ca mîndri și cu bună încredință să o cer astfel. Cererea va trebui reintru în scris, și să se primească de la data primirii revistei.

PENTRU CEI CARI COMANDĂ BIBLI

Se aduce la cunoștință tuturor cititorilor noștri, că până la nouă dispoziții, numai o singură biserică este în posesia și stăpînirea, sau aceluia cari vor fi cerute cu rambarș.

Nu se pot publica prețurile biblicilor din care se poate cu ușurință găsi prețul oricărui biblic.

PREȚUL BIBLIILOR:

No. 697 Biblie de familie (format mare, legată în pânză)	90 Lei
No. 698 Biblie de familie (format mare, legată în piele aurită)	130 "
No. 698-a Biblie de familie (format mare, în legătură mai fină)	160 "
No. 694 Biblie (Nitzulescu, legată în pânză moale)	70 "
No. 695 Biblie (Nitzulescu, legată în pânză aurită)	90 "
No. 696 Biblie (Nitzulescu, legată în piele aurită)	130 "
No. 699 Biblie (Cornilescu, legată în pânză moale)	85 "
No. 699-a Biblie (Cornilescu, legată în piele)	135 "

TESTAMENTE:

No. 706 Testament cu Psalmi	14 Lei
No. 710 Testament, legat în piele, fără Psalmi	33 "

ALTE CARTI DE STUDIU:

Volume 1	45 Lei
Tablouri	20 "
Carte de introducere în vol.	5 "
Ce spune Scriptura despre „Lume”	7 "
„Milioane”	7 "
„Milioane” în limbă germană	10 "
„Milioane” în limbă engleză	10 "

CĂRȚI POȘTALE ILUSTRATE

Arem spre vânzare cărți postale ilustrate în diferite culori și flori, tipărite cu texte biblice, și peste tot foarte frumoase. De obicei, aceste se folosesc pentru a se trimite cu amintire, sau se pun la locuri potrivite pe pereți, prin cărți, etc. Arem peste 50 de feluri, cu mai mult de 60 de texte biblice diferite.

Se vînd în pachete de câte 12 bucăți à 2 Lei - 24 Lei.

Intrebări la articolul „TIMPUL PĂGANILOR.”

1. La ce primejdii este expus fiecare prin zguduirea ce se întâmplă în decursul secerișului?
2. Descrie purtarea lui Lucifer?
3. Cum poate fi înșelat creștinul să urmeze conducerea lui Lucifer?
4. De ce e atât de însemnată lealitatea (supunerea) față de Domnul?
5. Ce înseamnă cuvântul „timp“?
6. Când a început „timpul păgânilor“?
7. În ce fel ajută domnia regilor să înțelegem cronologia?
8. Cum sunt arătate datele domniei lui Ichoiakim și Nebucodonosor?
9. Cum s'a întâmplat primul și al doilea atac a lui Nebucodonosor asupra Ierusalimului?
10. Ce ajutor ne dă Iosephus în privința aceasta?
11. Ce a fost pedeapsa dumnezeiască orânduia să vie asupra țării?
12. Când a început prima captivitate?
13. Când a început prima domnie universală din partea păgânilor?
14. Cum explici tu greșala din Daniil 1:1?

Continuare la pag. 96.

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENȚEI LUI CHRISTOS

VOL. VI.

CLUJ

IUNIE 1922.

BROOKLYN

NO. 6.

TIMPUL PĂGĂNILOR

„Și dacă nici după aceasta nu veți asculta de mine, eu vă voi pedepsi de șapte ori mai mult.” *Leviticul 26:18.*

EPE CALE o altă *înceercare*. Cine va ține piept furtunei? E o încercare a credinței „După credința voastră va fi vouă”. În epoca secerișului au fost la intervale anumite încercări speciale de credință. Vă aduceți aminte de sguđuirea provenită din discuția Legămintelor, în acest jurnal. Apoi veni sguđuirea cu privire la vot; apoi urmă o altă sguđuire odată cu discuția mai detaliată a consacării și îndreptării; apoi urmă încercarea cu privire la Volumul 7-lea; și apoi o altă încercare, în 1918, cu privire la seceriș și lucru. Din toate aceste probe aspre, marea majoritate a celor consacrați a ieșit teafără; dar unora din pricina amărăciunii inimii li s’au întunecat vederea, au părăsit adevărul și s’au reîntors în lume, conduși de rătăcire, celui rău. Aceasta-si are cauza ei. Să examinăm faptele ce determinară această cauză.

Lucifer era o ființă înzestrată cu lumină, putere și mare frumuseță. Văzându-și frumuseța sa și fiind impresionat de înțelepciunea și capacitatea sa, s’a hotărât să pună la cale un plan propriu, deosebit de orânduirea lui Dumnezeu și îndeplinirea căruia l-ar fi făcut pe Lucifer mare asemenea lui Dumnezeu. În inima sa el a devenit nealial față de Dumnezeu, a părăsit lumina și adevărul și a devenit o ființă rea. Probabil că intențiunile sale au fost bune când, la început, a încercat să-și exerciteze înțelepciunea și să fie impresionat de importanța sa. Ambițiunea l-a orbit și l-a înrăutățit inima. De atunci el a căutat prin fraudă, înșelăciune și alte mijloace nedrepte să-i abată pe toți dela Dumnezeu. Dumnezeu a permis această rătăcire a marelui și strălucitei creațiuni, Lucifer, să devie însemnat în cuvântul Său pentru un scop bun. Scopul acesta bun este, că toate celelalte creațiuni inteligente să poată învăța o lecție.

RODUL AMBIȚIUNII

Din când în când se ridică câte unul care urmează pe Domnul, cel puțin pentru un timp, care posedă o măsură de frumuseță de minte și caracter, și probabil de persoană, unul care se consideră pe sine prea serios. El reușește în a se convinge pe sine că Domnul l-a demnificat în mod deosebit pe el să caute de treburile dum-

nezești și să conducă pe poporul lui Dumnezeu afară din pustie. Și mergând pe drumul acesta, el se dă convins în mîntea sa că Domnul a comis o nepricepere alegându-l ca serv al său pe fratele Russell; și îndoiala aceasta îl duce mai târziu la concluzia că fratele Russell nici n’a fost „servul acela”. El începe a se îndoi asupra ce a scris fratele Russell, și în felul acesta se și exprimă. Acuma disconsideră cuvântul Domnului, care zice: „Din toată inima ta încrede-te în Iehova, și nu te sprijini pe priceperea ta. În toate căile tale recunoaște-l, și el va face drepte cărările tale”.

Astfel disconsiderând aceste cuvinte, și fiind condus de influențele rătăcitoare ale dușmanului, el se convinge că este dator să ia înaltă de a prefăce totul ce a învățat fratele Russell și de a conduce biserica pe calea adevărată. El pregătește un manuscris și o hartă pentru a sprijini aceasta, expunându-și părerile sale. Oferind acestea altora, și fiind încumostîntat că părerile sale sunt greșite, el își explică că aceasta e o dorință de a-l împiedeca ca să nu lase să strălucească lumina sa și nu ia în seamă astfel de sfaturi. Atât este el de impresionat că trebuie să învețe poporul și să prefacă tot ceea ce s’a învățat, încât începe a-și publica ideile sale și de a le trimite celor consacrați. Argumentele sale par a fi bune acelorora cari fac numai un examen superficial și mai cu seamă acelorora, cari au uitat ce au învățat. O îndoială se produce în mîntea unora din aceia cari citesc aceasta. Și atunci începe încercarea.

CHESTIUNI DISCUTATE ÎNAINTE CU MULȚI ANI

E aproape un an decând a început oarecare agitație în ce privește cronologia, miezul argumentului fiind faptul că fratele Russell a greșit cu privire la cronologie și mai cu seamă în ce privește timpurile păgâne. Sunt mai bine de 15 ani decând aceste chestiuni au fost ridicate și discutate din toate punctele de vedere, și fratele Russell a expus atât de clar aceste fapte în Vol. II, *al Studiilor în Scriptori*, și prin *Turnul de Veghere*, că ar părea o pierdere de timp și loc de a mai discuta acum această chestiune în jurnalul acesta.

Odată ce sămânța îndoielii a fost sămănată și lăsată să incolțească în suflet că crește până ce omul se

îndreaptă spre agnosticism sau împotrivire pozitivă. Dacă acel care nutrește îndoială se consideră prea serios, cugetând de însemnătatea sa mai mult decât ar trebui (Romani 12:3), sau dacă permite în inima sa amărăciune, e aproape sigur că urmarea va fi întunerecul.

Agitația cu privire la greșeala din cronologie a continuat și crește în decursul anului, și unii au intrat în opoziție pozitivă față de ceea ce s'a scris. Aceasta a avut ca urmare că unele oi ale Domnului au devenit turbure de minte și i-a făcut să se întrebe: De ce nu vorbește nimic *Turnul de Veghere*? Tăcerea ei nu e egală cu admiterea faptului că cronologia este greșită?

Din când în când s'a luat în considerare chestiunea de a publica ceva în acest jurnal. Până acuma în totdeauna Domnul părea să împiedece aceasta. De ce a fost așa? Părerea noastră e că Domnul a permis amânarea unei examinări noi asupra cronologiei, încă decând a început agitația, în scopul de a da ocaziune celor cu inima în stare rea, să se exprime, iar celorlalți să li se deie ocaziune de a li se proba credința.

CREDINCIOȘIE E LOIALITATE

A fi credincios înseamnă a fi leial. A fi leial către Domnul înseamnă a fi ascultător de Domnul. A părăsi sau a refuza instrumentul ales de Domnul înseamnă a-l părăsi sau refuza pe El însuși, în baza principiului, că cel ce respinge pe servul trimis de Stăpân, respinge pe Stăpânul însuși.

Cu privire la adevărul de astăzi nu este nime care ar putea zice în mod sincer că cunoștința planului dumnezeesc o are din alt izvor decât din propovăduirea fratelui Russell, fie în mod direct sau indirect. Prin profetul Său Ezekiel, Dumnezeu a prezis serviciul unui serv, ilustrându-l ca îmbrăcat într'o haină de in, cu călimara de scriitor la brâu, care era hotărât să meargă prin Cetate (Creștinism) și să mângâie pe aceia cari suspină, luminându-le mintea cu privire la marele plan dumnezeesc. Să se observe că acest favor n'a fost oferit de oameni ci de Dumnezeu însuși. Și conform aranjamentului, Dumnezeu s'a folosit de un om. Omul care a îndeplinit acest serviciu, prin mila lui Dumnezeu, a fost fratele Russell.

Isus a arătat în mod clar că la prezența sa a doua în lume, El va avea în mijlocul bisericii un serv credincios și înțelept, prin care va da hrană casei credincioase. Evidența este mare în ce privește prezența a 2-a a Domnului, timpul secerișului și că serviciul „acestui serv” a fost îndeplinit de fratele Russell. Aceasta în nici un caz, nu e închinare unui om. Nu importă cine a fost

Charles T. Russell — ori de a fost un doctor, un zidar, sau vânzător de cămășe. Sf. Petru a fost pescar; Sf. Pavel juriconsult. Dar aceste lucruri sunt noi însemnate. Întâi de toate, acești oameni au fost vase a lui Dumnezeu. Fără privire la vocațiunea sa pământească, înainte de toate, fratele Russell a fost servul Domnului. Deaceea a-l respinge pe dânsul și faptele sale înseamnă a respinge pe Domnul în baza principiului arătat mai sus.

PROBĂ DEPLINĂ A CREDINȚEI

Dar oricine dorește a străluci pe contul cinstei servului ales de Domnul, sau cine se poartă cu gândul să-și facă cinste printre oameni ca să se poată zice despre dânsul că e cu minte absolut — un astfel de om este aproape sigur că i se va da ocaziunea să-și ajungă dorința. Oricine dintre consacrați are în inimă aplicarea de a urma astfel de conducători de sine formați este aproape sigur că va avea ocazia de a trece prin o probă deplină a credinței sale. Din cauza aceasta, din când în când, se ridică împrejurări cari lucrează ca o încercare a credinței poporului lui Dumnezeu.

Iarăși începe încercarea. De data asta cu privire la cronologie. Și luând direcția aceasta, se va găsi că calea îndoielii și a opoziției îl va duce pe unul în a se îndoi asupra prezenței a doua a Domnului, timpul secerișului, serviciul „acestui serv” și acela ce l-a îndeplinit, dovezile cu privire la sfârșitul lumii, începerea împărăției, timpul apropiat al restaurării omului, și în fine la o negare a lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Christos și a sângelui care ne-a răscumpărat.

Crepătura deschisă pe unde dușmanul lovește astfel în Stâncea Vârștelor s'a produs prin ridicarea problemei cu privire la timpul păgânilor. În felul acesta unii impresionați de propria lor înțelepciune încep a susține argumentul că epoca păgână a început odată cu venirea la domnie a lui Nebucodonosor în anul 625 înainte de Christos: prin urmare, că nu se poate termina în 1914; de aceea lucrul de acuma a bisericii este greșit, și cursa lucrului ar trebui schimbată. Credința în astfel de păreri orbește pe copilul lui Dumnezeu în fața evenimentelor de acuma, micșorează importanța dovezilor puternice despre sfârșitul veacului, îi face pe cei ce au lucrat să înceteze de a mai fi martori ai Domnului, și fiind astfel conduși de rătăcirea celui rău, își pierd statornicia. — 2. Petru 3: 18, 18.

Cu inima plină de mulțumire față de Dumnezeu pentru toate ce ne-a făcut, cu cea mai mare dragoste față de el, cu o dorință sinceră de a fi conduși de el, cu rugăciunea plecată și sinceră ca să ne fie de mână și să ne fie la lumină, să venim la un examen cinstit al faptelor.

„TIMPUL”

Cuvântul „păgâni” este o expresie întrebuințată pentru a deosebi popoarele pământului de Evrei, cari erau un popor ales a lui Dumnezeu, și cu care a încheiat un legământ. „Timpul păgânilor” este o perioadă de timp, în care păgânii erau să exercite o putere imperială sau regală asupra treburilor pământesti. Dumnezeu a făcut pe Israil poporul său ales înaintea celorlalte popoare. (Exodul 19 : 6) De această favoare aveau să se bucure numai dacă ar fi rămas ascultători lui Dumnezeu. Pentru neascultarea lor el a permis ca din când în când se fie pedepsiți, pedeapsa fiindu-le impusă de către alte popoare. (Judecătorii 3 : 14 ; 4 : 2, 3 ; 10 : 7, 8 ; 13 : 1). Dumnezeu a sfătuit pe Israil că dacă nu vor trage învățături din aceste pedepse, el îl va pedepsi de șapte ori. „Și dacă nici după această nu veți asculta de mine eu vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre”. — Leviticul 26 : 18.

„Timp”, dupăcum este folosit în Scripturi, se referă la un an, fie simbolic sau literal. Un timp simbolic se calculează după un an lunar de 360 zile. (Vezi Vol. 2, pag. 78) Regula pentru a calcula un timp simbolic este o zi pentru un an (Numerii 14 : 33, 34 ; Vol. II, 80, 81). Un timp având o durată de 360 zile, șapte timpuri vor fi o perioadă de 2520 ani.

La Israil, Dumnezeu a stabilit adevărata religie, poruncind ca poporul să i se închine Lui și să nu aibă alt Dumnezeu. (Exod. 20 : 13) Satan, prințul diavolilor și conducătorul națiunilor păgâne, a stabilit cu acestea religie mincinoasă ; și păgânii au fost învățați să se închine demonilor, simbolizați în defecate forme și chipuri. Dumnezeu a instituit o pază pentru fii lui Israil hotărând în legea sa cea mai aspră pedeapsă pentru cei ce se închină diavolilor. Din când în când Israil urma religiei false, închinându-se la zei diavolesti ; și pentru aceasta ei au fost pedepsiți. — Leviticul 26 : 1-16.

Studentilor conștiințioși trebuie să fie clar că perioada epocii păgâne va fi o perioadă de mare pedeapsă pentru Israil, și că această perioadă de timp trebuie să înceapă cu o pedeapsă specială marcând în mod definitiv începutul epocii păgâne și trebuie să dureze pentru o perioadă hotărâtă de șapte timpuri, sau 2520 ani. Acuma e întrebarea : Când a început această perioadă a epocii păgâne ; și când se termină ? Aceste fapte nu se pot dovedi de istoria profană, pentru că o astfel de istorie este scrisă de oameni cari au lucrat ca agenți ai imperiului satanic și de aceea nu se poate avea în ei încredere ; pentru că Satan este tatăl minciunilor. (Ioan 8 : 44) Cine dorește să se folosească de autoritatea lor e liber s'o facă ; dar desigur, toți creștinii vor dori să stea ferm lângă Biblie.

Deaceea, o regulă absolut potrivită ce a urma, este aceasta : Unde mărturia Bibliei este clară și deplină, urmați aceasta întotdeauna. Unde istoria seculară și profană este înfățișată de Biblie o astfel de mărturie se poate lua în considerare pentru ceea ce este vrednic în dovadă cumulativă. Unde istoria seculară sau profană spune contrarul de ceea ce spune Biblia, n'o urmați niciodată. — Romani 4 : 4.

CONCLUZIILE OPOZANȚILOR

Pentru a evita oarecare neînțelegere, declarăm că datele i. Chr. din acest articol înseamnă numărul anilor dinainte de Christos, dupăcum suntem obișnuiți ai număra ; totuși, uneori, exactitatea cere anul precedent ca anul începător ; spre deosebire de numărul complet al anilor trecuți.

Acei ce au încercat în lunile din urmă să arate că cronologia dupăcum a fost preparată și publicată de fratele Russell e greșită, afirmă nu numai lucruri în contradicție celor expuse de fratele Russell ci și contradicții în afirmațiile lor. Unii din copiii seumpi ai Domnului au îngăduit ca aceste afirmațiuni, contradictorii și cari se ciocnesc să le turbure mintea lor. Acești din motiv că ei n'au studiat cu îngrijire dovezile dupăcum reies din Biblie și din *Studiile în Scripturi*. Noi vorbim de ei ca opozanți fiindcă se opun sau contradicție cronologia pe care o avem. Concluzia unora din ei este dupăcum urmează, adică : „Că durata stăpânirii lăsată păgânilor a început odată cu suirea pe tron a lui Nebucodonosor, în anul 606 i. Chr. ; prin urmare suirea pe tron a lui Nebucodonosor înseamnă începutul epocii păgâne, iar cei 2520 ani, deci se termină în 1914”. Iarăși spun ei că, „Zedekia a fost luat captiv și Ierusalimul a căzut în anul 587 i. Chr. în felul acesta arătând că sfârșitul deplin al epocii păgâne și căderea guvernelor păgâne se arată că va avea loc în anul 1934”. (Se va observa că această atitudine — adică cele două afirmațiuni — este contradictorie în sine).

Un alt opozant zice, că Nebucodonosor și-a început domnia în al patrulea an a lui Iehoiakim ; că robia Israilului în Babilon a început în acelaș an ; că pustiirea a început în al 19-lea an a lui Nebucodonosor ; că al patrulea an a lui Iehoiakim și întâiul an a lui Nebucodonosor a fost anul 606 i. Chr. ; și că pustiirea a început 19 ani mai târziu, care arată detronarea creștinismului pe anul 1933.

Fiecare din acești opozanți susține că poziția luată este sprijinită de istoria seculară și că deaceea fratele Russell s'a greșit în concluziile sale asupra cronologiei. Ei mai admit că metoda lor de a număra timpul schimbă perioada reală de la 513 la 494 ani

CONCLUZIILE FRATELUI RUSSELL

Concluzia fratelui Russell, provenită dintr'un examen amănunțit al Scripturilor, este descrisă pe scurt în Volumul II. al Studiilor în Scripturi pag. 69, dupăcum urmează:

„Dovada Biblicii este clară și puternică că „epoca păgânilor” este o perioadă de 2520 ani; dela anul 606. i. Chr., până la 1914, d. Chr. Durata această de stăpânire universală a guvernelor păgâne, dupăcum am văzut mai înainte, a început cu Nebucodonosor — nu *decând și-a început el domnia*, ci de când a încetat împărăția tipică a lui Dumnezeu, și când stăpânirea întregii lumi a fost lăsată în mâinele păgânilor. De aceea, data începutului domniei păgâne este definitiv hotărâtă ca fiind la timpul când i s'a luat lui *Zedekia*, ultimului ei rege, coroana împărăției tipice a lui Dumnezeu”.

Un examen amănunțit al dovezilor biblice cu privire la aceasta arată că în atitudinea lor referitoare la cronologie, opoziții au greșit și că fratele Russell este în drept. Pentru a ajunge la o concluzie fratele Russell nu întotdeauna a spus fiecare pas în detaliu; dar concluziile sale sunt exprimate pe deplin și în mod hotărât și sunt bazate pe Scripturi. Noi deci trebuie să admitem, că el a urmat un drum bun de rezonare pentru a ajunge la aceste concluziuni, dacă le aflăm corecte.

Noi ne propunem acum să dovedim că epoca păgână, o perioadă de 2520 ani, a început în 606 i. Chr. și s'a terminat în toamna anului 1914; și că procesul desmoștenirii a început îndată după aceea și la timp. Pentru argumentarea acestor fapte noi ne bazăm pe ceea ce spune Biblia și nu pe istoria seculară sau profană. Noi luăm în considerare punctele așa cum sunt expuse mai jos, și anume:

PUNCTUL I: DOMNIA REGILOR

Timpul și durata domniei diferiților regi ai lui Israel este una din metodele biblice de a fixa diferitele date în cronologia noastră. Saul, primul rege în Israel, și-a început domnia în anul 3009 A. M.*) Intreaga perioadă a domniei regilor în Israel a fost de 513 ani. Domnia regilor s'a terminat cu a. 3522 A. M. Nici un student în Biblie conștiincios nu va nega aceste fapte. Nu se poate ajunge la o altă concluzie decât doar schimosind figurile și neluând în seamă mărturiile Biblicii.

În „Turnul de Veghere” din 15 Mai 1896, pag. 112, este expusă o schiță cronologică dela Adam

*) A. M. sau Anno Mundi, înseamnă pe românește anul lumii sau anul începând dela Adam. — N. Red.

până la 1914. Aceste cifre sunt (calculate) dela facerea lumii. Conform acestei calculări s'a dovedit din Scripturile amintite acolo, că domnia lui Iehoiakim a început în A. M. 3500, cece corespunde anului 628 i. Chr. Începutul domniei lui Iehoiakim, odată ce a fost pe deplin stabilit, ne dă un punct de plecare dela care avem de numărat timpul și cu care să determinăm domnia universală a lui Nebucodonosor de a ajunge la o concluzie adevărată cu privire la epoca păgână.

Primul an al domniei lui Nebucodonosor, regele Babilonului, a fost al patrulea an din domnia lui Iehoiakim. „În anul al patrulea a lui Iehoiakim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, care a fost anul întâi a lui Nebucodonosor, regele Babilonului”. (Ieremia 25:1; vezi asemenea și Ieremia 46:2) De când domnia lui Iehoiakim a început în a. 628 i. Chr., urmează că anul întâi al domniei lui Nebucodonosor a fost anul 625 i. Chr. Din partea lui Nebucodonosor nu s'a făcut nici un atac asupra lui Iehoiakim în a. 625 i. Chr., primul an de domnie a lui Nebucodonosor. Nu putea să fi fost mai înainte vre-un atac făcut de el, ca rege. Și tocmai în anul al patrulea de domnie a lui Iehoiakim, și primul an de domnie a lui Nebucodonosor, adică în a. 625 i. Chr., profetul Ieremia a anunțat hotărârea dumnezeiască, care arăta că e voia lui Dumnezeu să lase țara Palestinei pustie ca o pedeapsă asupra Israelului.

PRIMUL ATAC

În anul al patrulea de domnie a lui Nebucodonosor (și prin urmare al optălea an de domnie a lui Iehoiakim), Nebucodonosor a făcut primul atac în contra Ierusalimului; și în anul acesta el a devenit servul sau vasalul regelui din Babilon. Trei ani mai târziu, anume în a. 617 i. Chr., fiind al unsprezecelea an de domnie a lui Iehoiakim, Nebucodonosor l-a luat în prinsoare pe Iehoiakim și l-a pus la moarte. Recordul spune: „Iehoiakim era de douăzeci și cinci de ani când se făcu rege (628 i. Chr.); și domni unsprezece ani (617 i. Chr.) în Ierusalim. În zilele lui veni asupra lui Nebucodonosor, regele Babilonului, și Iehoiakim deveni servul său trei ani; și după aceea s'a reîntors și s'a răsculat contra lui (Nebucodonosor)”. (2 Regi 23:36; 24:1) „În contra lui (Iehoiakim) veni Nebucodonosor, regele Babilonului, și l-a pus în lanțuri, pentru a-l duce în Babilon”. — 2 Cronica 36:6.

Transportarea lui Iehoiakim la Babilon s'a întâmplat în a. 617 i. Chr. Deoarece domnia lui (Iehoiakim) a început în a. 628 i. Chr. iar el a domnit 11 ani, e natural, că ea s'a terminat în a. 617 i. Chr.

La acest timp Nebucodonosor era în al optălea an de domnie. În felul acesta Scripturile dovedesc fără a lăsa vre-o îndoială, că prinsoarea n'a început în anul întâi de domnie a lui Nebucodonosor, și nici pustiirea n'a început atunci. Deci se poate vedea că e absolut imposibil ca epoca păgână să fi început în primul an de domnie a lui Nebucodonosor, adică în a. 625 i. Chr.

Nime nu susține că ea a început în 617 i. Chr., anul în care Iehoiakim a fost prins și condamnat la moarte, întrucât o astfel de afirmațiune nu s'ar putea face cu deplin succes în vederea argumentelor desfurate mai jos.

CONFIRMAREA ISTORICĂ

E la loc să presupunem, că în istoricul evreu Iosephus, care s'a interesat profund de poporul său, să avem mai mare încredere în ce privește fixarea datelor decât în istoricii popoarelor păgâne. Noi, absolut, n'avem nevoie de mărturia lui Iosephus, dar întrucât ea este confirmată de Biblie o cităm aici pentru că este vrednică în ea. El mărturisește pe deplin, că nu s'a făcut nici un atac asupra Ierusalimului la începutul domniei lui Nebucodonosor. Cităm din *Antichitățile evreiești*, Cartea X, Cap. VI; pag. 365-367:

„În al patrulea an a lui Iehoiakim, unul a cărui nume era Nebucodonosor a luat domnia peste Babilonieni; în acea vreme el a venit cu o mare oaste în contra orașului Carchemis, care era așezat lângă Eufrat, după o hotărâre ce a luat de a se lupta cu Necho, regele Egiptului, în stăpânirea căruia se afla pe atunci întreaga Sirie. Și când Necho a înțeles scopul regelui din Babilon, și că expediția aceasta era contra lui, n'a așteptat, ci cu o ceată mare de oameni a plecat în grabă la Eufrat, pentru a se apăra de Nebucodonosor. Și când s'a dat lupta, el a fost învins și a pierdut multe mii de ostași. Astfel regele Babilonului a trecut Eufratul și a ocupat întreaga Sirie până la Pelusium, afară de Judea. Dar când Nebucodonosor avea patru ani de domnie, care era al optălea an de domnie a lui Iehoiakim asupra Evreilor, regele Babilonului făcând o expediție cu puteri mari în contra Evreilor și a cerut tribut lui Iehoiakim, amenințându-l, că dacă va refuza va începe război contra lui. El s'a înspăimântat de această amenințare și a cumpărat pacea cu bani.

„Dar în anul al treilea, auzind că regele Babilonului a întreprins o expediție în contra Egiptenilor, el n'a plătit tributul...

„Puțin timp după aceea, regele Babilonului a întreprins o expediție contra lui Iehoiakim, care l-a primit în cetate, și aceasta fără teamă de prezicerile anterioare ale lui Ieremia, presupunând, că nu va suferi nimic îngrozitor; fiindcă el nu a

închis porțile; nici nu s'a luptat contra lui. Dar când acela a intrat în cetate n'a observat angajamentele luate, ci s'a pus să ucidă pe cei în floarea vârstei și pe acei cari se bucurau de cinste mai mare, împreună cu regele lor Iehoiakim, pe care a dat ordin să fie aruncat înaintea zidurilor, fără să-l înmormânteze și a făcut din fiul său, Ioachim, rege al țării și al orașului; el a luat apoi ca prizonieri pe oamenii mai de vază, trei mii la număr, și i-a condus la Babilon. Între ei a fost și profetul Ezekiel, care era încă tânăr. Și această a fost finea regelui Iehoiakim, după ce a trăit 36 ani și a domnit 11. Dar a fost urmat în domnie de Ioachim, a cărui mamă era Kehusta, o cetățeană din Ierusalim. Acesta a domnit trei luni și zece zile.

Ioachim a domnit numai trei luni și zece zile, și a fost urmat de Zedekia, a cărui domnie a început în anul 617 i. Chr. De opt ani era Ioachim, când se făcând rege, și trei luni și zece zile domni el în Ierusalim; și făcând rele în ochii lui Iehova. Și după trecerea anului, trimise regele Nebucodonosor și-l aduse la Babilon, împreună cu uneltele prețioase ale casei lui Iehova; și făcând pre Zedekia, fratele său, rege peste Judea și Ierusalim. De douăzeci și unu de ani era Zedekia, când se făcând rege, și unsprezece ani domni în Ierusalim. (2 Cronica 36:9-11) În felul acesta se vede clar, că domnia lui Zedekia, care a început în 617 i. Chr. a durat 11 ani și s'a terminat în 606 i. Chr. El a fost ultimul rege în Israel.

PUNCTUL II: DECRETUL DE PEDEAPSĂ

Un decret înseamnă o hotărâre judiciară din partea unui care are autoritate, definind ce trebuie de făcut. Înseamnă o sentință pronunțată care trebuie executată. Desigur, decretul sunt totdeauna luate înainte de a fi executate. Dumnezeu a spus prin gura lui Moisi un decret divin sau o judecată, care trebuia aplicată Israelului ca pedeapsă și decretul sună astfel: „Și cetățile voastre le voi aduce la pustiire și sanctuarile voastre le voi pune în ruină și nu voi mai mirosi miros plăcut dela voi. Da, cu acest pământ îl voi pusti, de se vor mira de dânsul neamicii voștri, cari vor locui într'însul”. Leviticul 26:31, 32.

Din toate se poate conchide, că luarea în prinsoare a unor Israeliteni și transportarea lor la Babilon nu poate constitui aplicarea acestui decret. Condamnarea la moarte a lui Iehoiakim n'a îndeplinit întru nimic decretul. De altminterlea, după moartea lui (Iehoiakim) Zedekia a continuat a fi rege în Ierusalim și a domnit timp de 11 ani. Desigur, în timpul acestor 11 ani orașul n'a fost pustiit, nici altarele părăsite. Desigur, în perioada această, Evreii au adus jertfele lor în Ierusalim. Deci, când în foaia istoria Israelului găsim că se amintește de îndeplinirea acestui decret divin? Scripturile răspund

că această s'a îndeplinit în ultima parte a domniei lui Zedekia.

Dumnezeu a comunicat hotărârea de judecată în contra Israelului prin Ieremie. Cu privire la Zedekia, ultimul rege, noi citim: „Și făcî rele în ochii lui Iehova, Dumnezeul său, și nu se umili înaintea lui Ieremia, profetul, care vorbea după cuvântul lui Dumnezeu. Ci se sculă în contra regelui Nebucodonosor... El batjocorî pe trimișii lui Dumnezeu, și disprețuiră cuvintele lui, și ținură de amăgitori pe profetii lui, până ce isbucni mânia lui Dumnezeu peste poporul său de nu mai fî vindecată. De aceea, lăsă să se suie în contra lor pe regele Chaldeilor (Nebucodonosor), care ucise pe feciorii lor cu sabia în casa sanctuarului lor, și nu crută nici pe fecior, nici pe fecioară, nici pe bătrîn, nici pe cel ce se pleacă de bătrînețe: totul dădu pe mîna lui. Și toate uneltele casei lui Dumnezeu, cele mari și cele mici, tesaururile casei lui Iehova, și tesaururile regelui și ale mai marilor săi, totul duse în Babilon. Și arseră ei casa lui Dumnezeu și stricăură zidul Ierusalimului, și arseră toate palaturile sale cu foc, și nimiciră toate uneltele sale cele prețioase. Și pe cei ce mai remaseră de sabie, îi strămută la Babilon, și ei îi fură servi, lui și fiilor lui, până la domnia Perșilor: ca să se împlinească cuvântul lui Iehova prin gura lui Ieremia, că până când pămîntul se bucură de sabbatele sale, căci pe cît timp el a stat pustiu, a ținut tăcut, până la împlinirea a șaptezeci de ani”. — 2 Cronica 36: 12-21.

NICI O CAPTIVITATE. ÎNAINTE DE A. 617 I. CHR.

Aceasta s'a întîmplat la finea domniei lui Zedekia, anume, în a. 606 i. Chr.

Pentru confirmarea acestora cităm o altă mărturie care vorbește despre acest fapt, făcută de profetul Ezechiil. Ezechiil socotește timpul amintit în profetia sa dela data când el și ceilalți evrei au fost luați în prînsoare și duși la Babilon (Ezechiil 1: 1, 2; 8: 1; 20: 1) Această captivitate a început în a. 617 i. Chr. În anul al șaptelea al prînsoarei, în a cincea lună și a zecea zi a luni, anume, pe la începutul August 610 i. Chr., care a fost al cincisprezecelea an de domnie a lui Nebucodonosor, hotărârea dumnezească despre pedepsirea Israelului a fost anunțată din nou, cu alte cuvinte, de către profetul Ezechiil. — Ezechiil 20: 1.

Această hotărâre judiciară a lui Dumnezeu, care este amintită în Leviticul 26: 31-33 a fost repetată de Ezechiil în cuvintele următoare: „De aceea așa zice Iehova, Domnul: Pentru-că v'a anintit necredincioșia voastră, descoperind fără-de-legile voastre, de s'au vădit păcatele voastre în toate iăptele voastre; pentru-că v'a adus aminte zic, five-ți prînși cu mîna. Și tu domn fără-de-lege și nelegiuit al lui Israel, a căruia zi a. sosit, fiind-că fără-de-legea ta

ajuns-a la culmea ei, așa zice Iehova, Domnul: să i se scoată diadema, și să i se iea coroana! Acesta nu va mai fi, cum a fost; înălță pre cel umilit și umilește pre cel înălțat: o voui resturna, și nu va mai sta, până ce nu va veni acela a căruia este dreptul; și acelaia o voui da”. — Ezechiil 21: 24-27.

Această anunțare a hotărârei divine a avut loc patru ani înainte de aplicarea ei. Fratele Russell zice că aplicarea acestei hotărâri dumnezești înseamnă începutul epocii păgâne; și Fratele Russell are drept. Vol. II. § 3, 4; și 70, § 1.

EPOCA PĂGÂNĂ A ÎNCEPUT ÎN A. 606 I. CHR.

Dumnezeu a fost promis, că s'creptul nu va părăsi pe Iuda nici legislatorul dintre picioarele sale până ce nu va veni Silo. (facere 49: 10) Se va observa, că hotărârea de pedeapsă nu conținea și îndepărtarea sceptrului. Ea declară numai: „Indepărtează diadema, desbracă-l de coroană”. Coroana este un simbol al domniei sau stăpînirii imperială: peciud sceptrul este un simbol de autoritate sau drept imperial. Deaceea îmfăptuirea acestei hotărâri divine, a luat dela Israeliți domnia, de care aveau să se bucură păgânii până ce va veni acela care are dreptul la ea, anume, Silo, Messia. Deaceea epoca păgână, nu putea începe până ce nu s'a executat hotărârea dumnezească. (Ezechiil 21: 24-27) Și precum ea a fost anunțată de profetul Ezechiil în vreme ce Zedekia era rege, dovedește că epoca păgână n'a început odată cu prînsoarea lui Iehoiakim sau Ioachim, ci cu răsturnarea lui Zedekia.

Pe la 1 August, 606 (606 58) i. Chr. Nebucodonosor, regele Babilonului a dărîmat și distrus cetatea Ierusalimului, a prins pe Zedekia și i-a scos ochii, și a pustit orașul și țara. (Ieremia 39: 2-29) În felul acesta o altă serie de dovezi stabilesc în mod difinitiv că hotărârea dumnezească a fost aplicată la a. 606 i. Chr., punând capăt domniei lui Israel și permițînd păgânilor de a stabili o domnie universală. Atunci, vorbind în mod figurativ, Dumnezeu s'a retras de pe scenă și a lăsat ca Satana, prin reprezentantul său, Nebucodonosor, să stabilească un imperiu universal. Atunci Satana a devenit „dumnezeul întregii lumi”, și de atunci înainte stăpînirea sa prin reprezentanții pămîntenii este simbolizată prin diferite feare sălbatice.

PUNCTUL III. EXPLICAREA CONTRAZICERII

Contrarii concluziilor cronologice a fratelui Russell ceareă să arate că hotărârea divină în contra Israelului a început a fi realizată în al treilea an de domnie a lui Iehoiakim, și citează ca autoritate pe Daniil 1: 1 care zice: „În al treilea an de domnie a lui Iehoiakim

regele Iudeii, a venit Nebucodonosor regele Babilonului la Ierusalim și l-a impresurat. Un examen amănunțit a acestui text arată deodată că este o contradicție aici. În al treilea an de domnie a lui Iehoiakim, după cum am văzut mai sus, Nebucodonosor încă nici nu era rege al Babilonului. El n'a fost rege decât un an mai târziu (Ieremia 25 : 1); iar mărturiile complete ale Scripturilor citate până aici arată că primul atac a lui Nebucodonosor în contra Ierusalimului a început în al optelea an de domnie a lui Iehoiakim. Prin urmare lui i-a fost imposibil să atace în al treilea an de domnie a lui Iehoiakim.

Cea mai bună și rezonabilă explicație a acestei Scripturi (Daniil 1 : 1), este următoarea: Că „al treilea an” înseamnă aici al treilea an de *supusenie* a lui Iehoiakim către Nebucodonosor; sau „al treilea an a lui Iehoiakim (ca rege vasal)”. Este dovedit pe deplin în Scripturi, după cum s'a spus până acuma, că în al optelea an de domnie a lui Iehoiakim ca rege, Nebucodonosor a venit în contra lui, și Iehoiakim i-a devenit serv și a plătit tribut lui Nebucodonosor timp de *trei ani*, și apoi s'a răscolit contra lui. (2 Regi 24 : 1) Deaceia, exact trei ani mai târziu dela începutul vasalității, adică în a. 617 i. Chr., Nebucodonosor a impresurat Ierusalimul și l-a luat în prisoare pe Iehoiakim și în același timp a dus și pe profetii Daniil, Ezekiel și alții, între ei pe Anania, Mișael și Azaria, a căror nume a fost schimbat de rege în Sadrac, Mesac, și Abed-nego. Daniil a scris profetia sa pe când era în Babilon; și e foarte clar că el a calculat anii dela data când a început vasalitatea (robia) lui Iehoiakim, ca rege. E clar, deci, că argumentul contrariilor fratelui Russell, că epoca păgână a început în timpul domniei lui Iehoiakim trebuie să cadă.

PUNCTUL IV.: VISUL LUI NEBUCODONOSOR

Iarăși, contrarii cronologiei după cum e fixată de fratele Russell, declară, că începutul epocii păgâne este marcată prin suirea pe tron în Babilon a lui Nebucodonosor, și sprijinesc această afirmațiune citând Daniil 2 : 1. Acest argument asemenea trebuie să cadă.

La Daniil 2 : 1, citim : „În anul al doilea al domniei lui Nebucodonosor, a visat Nebucodonosor visuri, cari i-au turburat mintea și i-au alungat somnul”. Visul însuși este descris în vers 31 până la 35 din același capitol. Regele Nebucodonosor a poruncit să vie înaintea lui magi, astrologi, vrăjitori și chaldei ca să-i talmăcească visul, și nime n'a putut. „Atunci a dus Arioch (căpitanul gardei regale) în grabă înaintea regelui pe Daniil și a vorbit către dânsul așa : Am aflat un bărbat dintre prinșii lui Iuda, care va arăta regelui deslegarea visului. Și regele a răspuns și ziș către Daniil, al cărui nume era

Beltșazzar : ești în stare să-mi arăți visul ce l-am văzut și deslegarea lui ?” — Daniil 2 : 25, 26.

Este absolut imposibil ca acest fapt să se fi întâmplat în al doilea an de domnie a lui Nebucodonosor pentru următoarele motive și anume : 1) pentru că Daniil, în al doilea an a lui Nebucodonosor nu era în Babilon și deci nu putea fi adus înaintea regelui; 2) pentru că el a fost dus la Babilon în a. 617 i. Chr., care era al optelea an de domnie a lui Nebucodonosor, și 3) pentru că lui Daniil nu i-a fost permis să apară înaintea regelui până ce n'a fost în Babilon *trei ani*, după cum ne mărturisește însuși el.

Faptele înșirate până aici stabilese în mod definitiv adevărul motivelor din punctul 1 și 2. Treccm la examinarea punctului : 3

În al optelea an de domnie, Nebucodonosor a adus la Babilon mulți evrei, între cari era și Daniil și cei trei fii evreiești. Regele a dat poruncă lui Aspenaz, măestrul eunuchilor, ca să aducă câțiva din acești Israeliti, „în cari să nu fie defect, frumoși la față, și învățați în toată înțelepciunea și cunoscători de știință, și plini de pricepere și cari să fie în stare de a sta în palatul regelui, și să-i învețe peicartea și limba chaldeilor”. Cu alte cuvinte, aleșii aceștia aveau să fie crescuți și dresați. „Și le-a rânduit regele o parte zilnică din mâncările regelui, din vinul care însuși bea, ca astfel hrânindu-i *trei ani*, să poată sta la sfârșitul lor înaintea regelui. Și la sfârșitul zilelor (adecă după trei ani) pe cari le hotărîse pentru aducerea lor, capul eunuchilor i-a dus înaintea lui Nebucodonosor. Și a vorbit cu ei regele : și printre toți nu se afla nici unul asemenea lui Daniil, Anania, lui Mișael și Azaria; de aceea au stat ei înaintea regelui”. Daniil 1 : 3-6, 18, 19.

DATA VISULUI A FOST 614 I. CHR.

Conform hotărîrii regelui, faptul acesta că a stat Daniil înaintea regelui, nu putea să se întâmple înainte de ce n'au trecut cei trei ani de instrucție, adică în anul 614 i. Chr., care era al unsprezecelea an de domnie a lui Nebucodonosor. Se vede, că un an mai târziu Nebucodonosor a avut visul despre care e vorba.

Acuma pentru a îndepărta orice îndoială cu privire la preciziunea acestei concluziuni, aflăm că în traducerea Biblicii *Variorum* textul acesta (Daniil 2 : 1) sună astfel : „Și în al *doisprezecelea* an de domnie a lui Nebucodonosor, Nebucodonosor a visat visuri” etc. Evidența circumstanțială produsă de Daniil însuși dovedește că traducerea din *Variorum* este corectă.

Prin urmare, explicația din Daniil 2 : 37, este că în talmăcirca ce, în substanță a dat-o regelui, Dumnezeu a hotărît, că Nebucodonosor să fie capul chipului ce a văzut. Și în privința aceasta nu suntem lăsați a ghici, pentru că Apostolul Pavel zice clar, că

Dumnezeu „cheamă cele ce nu sunt ca și cum ar fi”. (Romani 4:17) Cu alte cuvinte, Dumnezeu a hotărât ca Nebucodonosor să ocupe această poziție; dar la acest timp Zedekia era încă regele Iudeii și era rege de trei ani, și a domnit după aceea încă opt ani înainte de ce Nebucodonosor, în mod efectiv, a ocupat poziția ca cap al chipului.

PUNCTUL V. DOMNIA LUI CIR

Argumentul desfășurat până acuma dovedește că epoca păgână, ca o perioadă, este bazată pe durata domniei regilor evrei. Această dovadă arată că în anul 606 i. Chr., i s'a luat Israelului coroana (puterea de a exercita domnia) și i s'a permis unui rege păgân să ia acea putere. Acuma introducem o altă serie de dovezi începând cu o dată de mai târziu și numărând îndărăt, măsurând timpul cu mărturia incontestabilă a Bibliei, care asemenea arată începutul epocii păgâne la 606 i. Chr. Seria ultimă de dovezii este o confirmare completă a celei dinainte.

Dumnezeu a prezis prin profetul său Isaia (vezi cap. 44 și 45) că împărăția Babilonienilor de sub Nebucodonosor va fi răsturnată și că Israelii se vor întoarce în țara lor. Profetul lui Dumnezeu l-a și numit pe regele (Cir*) victorios. De aceea data când Cir și-a început domnia devine însemnată.

Domnia lui Cir este descrisă prin mărturiile multor istorici seculari sau profani. Această mărturie este citată aici pentru două motive: 1. pentru că nu există nici o îndoială asupra preciziei acestei date după cum e stabilită; și 2. pentru că această dată este confirmată de dovezile Scripturii. De aceea istoria seculară poate fi întrebuintată ca o mărturie cumulativă. Dăm mai jos o listă a acestor izvoare:

DOMNIA A ÎNCEPUT ÎN 536 I. CHR., ZIC ISTORICII

Dictionarul biblic a lui Smith, sub titlul „Prinsoarea Evreilor”, pag. 99 și 100, zice: „Prinsoarea babiloniană s'a terminat în a. 536 i. Chr., printr-o hotărâre a lui Cir”.

Comentăriile biblice (Jamison, Faucett și Brown) Vol. I. pag. 288, arată ca dată a domniei lui Cir și eșirea decretului, anul 536 i. Chr.

Istoria lui Swinton, pagina 40, dă anul 536 i. Chr., ca dată a edictului lui Cir pentru reîntoarcerea Evreilor.

Istoria lumii a Istoricilor, Vol. 2, pag. 27, dă anul 536 i. Chr., ca dată a hotărârii lui Cir pentru reîntoarcerea Evreilor.

Enciclopedia Universală, Vol. 6, pag. 445, dă anul 536 i. Chr., ca dată a domniei lui Cir.

Cyclopedia concisă a Cunoștinței religioase a lui Sanford, pag. 471, dă ca dată a începutului de domnie a lui Cir anul 536 i. Chr.

Noi citim în Scripturi: „Dară în întâiul an al lui Cir, regele Persilor, deșteptă Iehova spiritul lui Cir, regele Persilor, ca să se implinească cuvântul lui Iehova prin gura lui Ieremia; și el făcu prochemare în toată împărăția sa, încă și cu serisoare, zicând: așa zice Cir, regele Persilor: toate regatele pământului mi le-a dat Iehova, Dumnezeul cerului, și mi-a ordonat să-i zidesc casă în Ierusalimul din Iuda. Cine între voi este din tot poporul său? Iehova Dumnezeul său fie cu dânsul, și să se sue.” (2 Cronica 36:22-23) —

„Atuncea se sculară capii caselor părintești a lui Iuda și Beniamin, și preoții și Leviii cu toți aceia, a căror spirit l-a deșteptat Dumnezeu, ca să se sue, și să zidească casa lui Iehova, care este în Ierusalim... Si scoase regele Cir vasele casei lui Iehova, pe care le scoase Nebucodonosor din Ierusalim... Pe toate acestea le sui Seșbațar cu cei din captivitate, cari s'au suit din Babilon la Ierusalim.” (Ezra 1:5, 7, 14) „Si sosind luna a șaptea și fii lui Israel fiind prin cetățile lor, se adună poporul ca un singur om la Ierusalim... Si adură argint cioplitorilor de pietre și teslarilor, și bucate, beutură și oleiu Sidonenilor și Tirenilor, ca se aducă de pe Liban lemne de cedru pe mare la Ioppa, după învoirea dată lor de Cir, regele Persilor.” — Ezra 3:1, 7; 5:12-14.

Această mărturie scripturistică dovedește că prinsoarea babilonică a Evreilor s'a terminat cu primul an de domnie a lui Cir; iar istoricii seculari citat mai sus arată ca dată anul 536 i. Chr. În punctul ce urmează mai jos se va observa dovadă scripturistică, că data a. 536 i. Chr., este corectă, cecăce mai dovedește, că data de 606 i. Chr. înseamnă începutul epocii păgâne.

PUNCTUL VI.: PUSTIIRE NU PRINSOARE

S'a produs multă neînțelegere prin faptul că s'au întrebuintat ca sinonime expresiile *prinsoare*, *selărie* și *puștiire*. Evreii au fost în prinsoare mai mult decât odată la diferite perioade de timp; dar a existat numai o *singură* perioadă de *puștiire*. E adevărat, că Evreii au fost în prinsoare în perioada puștiirei, dar prima prinsoare a lor de către Nebucodonosor a început în anul 617 i. Chr. și țara n'a fost puștiită și lăsată fără nici un locuitor decât 11 ani după aceea. Ce a propozit Dumnezeu ca să înțelegem noi, se poate conchide din cuvintele spuse de El în hotărârea de pedeapsă a Israelitenilor. Acolo a zis: „Și cetățile voastre le voi aduce la puștiire, și sanctuarele voastre le voi puști, și nu voi mai mirosi miros plăcut

* Isia a scris profeta sa cum 120 ani înainte de robia babilonicană.

dela voi. Da, eu acest pământ îl voi pustii de se vor mira de dansul neamicii voștri. (Leviticul 26 : 31, 32) Din timp în timp Dumnezeu a repetat hotărîrea sa prin gura lui Ieremia : „Și voi prefăce Ierusalimul în grămezi ; cetățile lui Iuda le voi prefăce un desert, fără locuitori”. (Ieremia 9 : 11 ; vezi și Ieremia 33 : 10 ; 34 : 22) După cum am văzut până acuma, această hotărîre dumnezeiască a fost împlinită cu răsturnarea lui Zedekia la a. 606 i. Chr.

Perioada aceasta de pustiire a țării este fixată de Scripturi la șaptezeci de ani. Scopul împlinirii hotărîrei dumnezeiești, după cum se povestește în 2 Cronica 36 : 18-20 era „ca să se împlinească cuvântul lui Dumnezeu prin gura lui Ieremia până când pământul se bucură de sabbatele sale, căci pe cât timp el a stat pustiu, a ținut sabbat până la împlinirea a 70 de ani”. (Vers 21) Profetul Ieremia zise : „Și tot pământul acesta va fi prefăcut în ruină și pustiitate, și popoarele aceste vor servi pe regele Babilonului șaptezeci de ani”. — Ieremia 25 : 11.

PUSTIIT ȘAPTEZECI DE ANI

Dovezile aduse până aci arată că domnia lui Cir. a început în a. 536 i. Chr. ; și că primul an de domnie a acestuia înseamnă sfârșitul pustiirii țării, și e anul în care el a dat poruncă pentru reclădirea Ierusalimului. Scripturile citate arată că această perioadă de pustiire a durat șaptezeci de ani. Calculând îndărăt deci, șaptezeci de ani dela anul 536 i. Chr., ne duce la 606 i. Chr., ceea ce confirmă pe deplin cealaltă serie de dovezi care arată că a. 606 i. Chr., este data când i s'a luat Israelului coroana, când a început pustiirea și când a început epoca păgână.

Intâmplător amintim aici că s'a vorbit mult în jurul celor 19 ani de domnie a lui Nebucodonosor înainte de resturnarea lui Zedekia ; și s'a făcut o încercare pentru a arăta că aceasta înseamnă că este o paralelă de 19 ani care trebuie să aibă loc la încheierea epocii păgână și căderea completă a guvernelor păgâne. O astfel de concluzie nu e de loc îndreptățită. Nu e admisă nici de rațiune nici de Scripturi. Acești nouăsprezece ani n'au nimic de a face cu epoca păgână, începutul ei, sfârșitul sau căderea guvernelor păgâne. Ea a fost iscodită numai pentru a tulbura mințile unora.

PUNCTUL VII.

SFÂRȘITUL — INCEPE PROCESUL DE DEPOSEDARE

După toate dovezile aduse numai poate fi nici cea mai mică îndoială cu privire la epoca păgână. Arândarea domniei universale păgânilor nu putea începe atât cât era o urmă de domnie tipică a lui Dumnezeu. Nu împoartă când s'a început domnia regelui păgân, Nebucodonosor. Cei nouăsprezece ani de domnie despre care s'a vorbit

atât de mult sunt cu totul inmateriali, în nici o legătură cu rezultatul. Posesiunea și exercitarea domniei imperiale de către Israel, simbolizată prin coroană, a încetat când coroana a fost luată, adică, când a fost detronat ultimul rege din Israel. Aceasta s'a întâmplat în 606 i. Chr. Atunci domnia întregii lumi a fost lăsată în mâinile păgânilor, care dată este recunoscută de toate documentele ca fiind a. 606 i. Chr. Atunci a început perioada domniei păgâne. Calculând durata ei de șapte timpuri, adică 2520 ani, ea s'a terminat în anul 1914 d. Chr.

Dar, zic acei ce nu recunosc concluziile fratelui Russell, ce întâmplări ne arată că epoca păgână s'a terminat? Stăpânirile păgâne nu-și exercitează și acuma puterea de domnie? Nu merg treburile totașa cum au fost dela început?

Noi răspundem: Totul s'a întâmplat ce a prezis Domnul că se va întâmpla. Cu încheierea anului (evreesc) 1914, acela care avea dreptul și-a luat puterea sa mare și a început să domnească: națiunile erau furioase și neliniștite, și ziua mâniei lui Dumnezeu a început atunci. — Ezekil 21 : 27-40; Apocalipsul 11 : 17, 18.

EPOCA PĂGÂNĂ S'A TERMINAT ÎN 1914

În prima zi a lunii lui Octomvrie, 1914, fratele Russell a intrat în sala de mâncare dela Bethel și dând din palme, a anunțat cu glas puternic: „Timpul păgânilor s'a sfârșit! Regii pământului și-au trăit zilele lor!” Fratele Russell avea atunci drept. El avea drept când a scris Volumul II cu privire la epoca păgână. Dacă contestarea adversarilor săi cu privire la cronologie este dreaptă, atunci totul ce s'a întâmplat în 1914 și de atunci încoace trebuie nesocotite ca dovadă, despre domnia lui Messia. Ei susțin că durata de domnie a regilor lui Israel trebuie schimbată pentru a fi de acord cu liniile istoriei, agenții ai lui Satana. O astfel de schimbare ar scriinti întreaga noastră cronologie, și ar nimici valoarea datelor din 1874, 1878, 1881, 1910, 1914 și 1918. Aceasta ar fi ca și cum am zice „Unde este dovada prezentei lui?” „Stăpânul meu întârzie”. — 2 Petru 3 : 4; Matei 24 : 48,

Este vre-un creștin atât de orb ca să nu vadă ce s'a întâmplat din 1914 încoace, și cari evenimente dovedesc finea epocii păgâne? Să descriem aceasta printr'un exemplu: Cineva ține în arendă o proprietate, și arenda expiră la 1-Ianuarie 1914. Arendașul refuză de a o libera. Stăpânul pentru a obține posesiunea în mod legal, trebuie să înceapă un proces de deposedare. Dumnezeu a arendat păgânilor domnia pe un termen de 2520 de ani, care termen sau încluire s'a terminat prin August 1914. Atunci s'a prezentat stăpânul, Domnitorul cu drept (Ezekil 21 : 27), și a început procesul de deposedare. Nu trebuie de așteptat ca el

dintr'odată să măture totul, pentru că nu în acest mod porcede Domnul la îndeplinirea lucrurilor sale; ci el va cauza elementele ce se luptă, făcându-le să distrugă starea prezentă a lucrurilor; și în vreme ce se vor petrece acestea, el va face pe credincioșii lui să dea lumii o puternică mărturie, așa că cei ce vor să învețe vor putea să vadă urâciunea stăpânirii lui Satana și binecuvântarea oferită de împărăția lui Messia, în scopul ca mulți din aceștia să poată trece prin strâmtoare teferi și să fie pregătiți pentru fericirea restaurării ce va urma după aceea.

În scopul acesta, exact la timpul convenit, a început prin războiul lumii procesul de deposedare, căruia i-a urmat îndată foamea, boli și revoluții, restabilirea Palestinei de către Evrei, persecuția Creștinilor în diferitele părți ale pământului, pricire între aceia, cari se pretind a fi urmașii lui Christos, în vreme ce iubirea multora a scăzut. Isus a zis că toate aceste lucruri vor forma un timp de încercare, o încercare de credință și răbdare, care va fi atât de aspră, că numai „acela ce va suferi până în sfârșit, se va mântui”. (Matei 24 : 7-13) În vreme ce acest proces de deposedare se desvoltă, el poruncește urmașilor săi să spună popoarelor, că

împărăția lui Satan s'a terminat; că epoca păgână nu mai este; că lumea s'a sfârșit și aci e proba despre aceasta; că împărăția cercască se apropie; că timpul restaurării e aci; că milioane ce trăesc acum nu vor muri niciodată; și că „această evanghelic (vestea cea bună) a împărăției va fi predicată în toată lumea ca o mărturie tuturor popoarelor, și atunci va veni sfârșitul”.

Acei ce nu recunosc concluziile fratelui Russell cu privire la cronologie, urmează: „cei comanda de a împărăția această veste? Aflăm noi pe aceia cari recunosc concluziile cu privire la epoca păgână, că urmează acestei porunci și propovăduesc ei dovezile împărăției și că milioane ce trăesc acum nu vor muri niciodată? Desigur, toate s'au întâmplat întocmai după cum Dumnezeu a zis să se întâmple în ce privește sfârșitul epocii păgâne.

Ce se va întâmpla în anul 1925? Așteaptă pe Domnul și vei vedea. Fii credincios privilegiilor prezente. Credința fiecărui Creștin este pusă la încercare. „După credința voastră vă va fi vouă”.

Watch Tower, 1 Maiu 1922.

„TIMPUL SFÂRȘITULUI” SAU „ZIUA PREGĂTIRII SALE” (Daniil 11.)

CAPITOLUL II.

(Continuare din numărul trecut.)

TIMPUL SFÂRȘITULUI — ÎNCEPUTUL SĂU, ÎN ANUL 1799. — SFÂRȘITUL SĂU, ÎN 1914. — CE ARE SĂ FIE PREGĂTIREA ȘI PENTRU CE? — ISTORIA LUMII URMATĂ DUPĂ PROFETII PRIN CEI MAI DE CĂPITENIE DOMNITORI. — DELA ANUL 405 I. CHR. PÂNĂ LA ACASTA ZI A PREGĂTIRII. — ÎNCEPUTUL TIMPULUI ARĂTAT ÎN MOD HOTĂRĂT, TOTUȘI FĂRĂ NUME ȘI DATE.

28. *Explicați versul 32. Cum se referă la două clase Daniil 8: 11-14?*

Versul 32: „Și pe cei ce nelegiuose asupra legământului îi va strica cu măguliri”. Din biserică, acei ce n'au ținut legământul lor, îndată au căzut jertfă măgulirilor, vazei, titlurilor și altele, ce le-au fost oferite de ierarhia papală, când aceasta a început să apuce la influență și putere. Dar cu toate că mulți au căzut pradă acestora, n'au căzut toți: căci cetim mai departe: „Dar poporul care cunoaște pe Dumnezeul său, va fi tare, și va face lucruri mari. Și înțelepții poporului vor învăța pe mulți”. Așa dară prin aceasta se arată foarte lămurit o împărțire a bisericii în două clase hotărâte, pe cari Daniil 8: 11-14 le deosebește în *sanctuar și oaste*.

Una dintre clase, stricată prin onorurile măgulitoare ale lumii, își strică legământul cu Dumnezeu, iar clasa cea laltă, prin urmărirea sa le îndură în urma credinței sale în Dumnezeu, se întărește cu atât mai

mult. Între aceștia din urmă se aflau unii, cari au înțeles starea lucrurilor și au învățat pe cei credincioși și ascultători, că adevărat este seris, că Antichrist, „omul păcatului”, se va ridica dintr'o decădere mare în biserică.

29. *Ce s'au întâmplat acestor două clase? Și cum să întrebunțeze în legătura aceasta versurile 34 și 35?*

Numărul (mulțimea) și puterea a fost în mâinile celor ce au stricat legământul, cari s'au unit cu puterea lumescă; iar puținii credincioși au fost asupriți, întăriți, aruncați în temniță, chinuți maltratați și omorâți în sute de feluri înfiorătoare. Paginile istoriei adevărate această, și profetul a profetisat: „dar vor cădea de sabie și de flacără, de prinsoare și de răpire, pentru un timp — (versul 34 și 35 ca zicere înterealată întrerupe aici legătura) — până la timpul sfârșitului; căci aceasta va fi numai pentru un timp hotărât”.

Durată (lungimea) timpului de urmărire nu e arătat aici, afară de aceea că va ținea precum a fost hotărât până la timpul sfârșitului. Din alte Scripturi învățăm, că acesta a durat 1260 de ani, sfârșindu-se în anul 1799, care dată se arată foarte lămurit de Daniil și Apocalipsul, precum și în istorie.

30. *Explică versurile 34 și 35.*

Versurile 34 și 35: „Și când vor cădea vor fi ajutați cu puțin ajutor”. Timpul întreg de prigonire din partea puterii papale, 1260 de ani, nu era să se sfârșească până în 1799; totuși încă înaintea sfârșitului, acestuia a dat Dumnezeu puțin ajutor prin Reformațiune, care la început a îmulțit prigoana, dar mai târziu aceleora, cari au căzut pentru credința lor și iubirea dreptății, le-a adus oarecare protecție și odihnă. Reformațiunea a împiedecat stărpirea totală a adevărului. Însă durere, cu puținul ajutor au venit iarăși „măgulitorii”. Indată-ce urmărirea a început să înceteze în mod simțitor, înșelătorul s'a folosit de aceleași mijloace, prin cari mai înainte a izbutit a strica și dejosii biserica, să stăpânească și mișcarea Reformațiunii. Regi și principii au început a da cinste și titluri protestanților și chiar a se uni cu protestanții, și aceasta a avut urmări foarte rele, și a adus spre căderea dela legământ, precum cetim: „Și dintre înțelepți (conducători, reformatori, îndreptători, învățători, cari erau în stare a arăta greșelile papizmului) câțiva vor cădea; pentru ca (puținii credincioși) să fie de nou încercați și curățiți și înalbiți”.

31. *Judecând după descrierea profetică a puterilor greciană și romană, ce trebuie să așteptăm când ajunge la punctul să anințesească timpul zdrobirii domniei Papale? În rezumat, cum să interpretează versurile 31 până la 35, și până la ce perioadă conluc ele?*

Urmând mai departe profetia, găsim că versurile premergătoare descriu lămurit caracterele cele mai însemnate, cari au fost în însemnată legătură cu trecerea puterii asupra Greciei, apoi asupra Romei, iar cu timpul, pe subt ascuns și mișește, asupra Papizmului, ca asupra unei puteri ivite din Roma civilă. Prin urmare, la cercetarea mai departe a profetiei, ar fi natural (firese) a aștepta, că dacă punctul foarte însemnat al căderii puterii Papizmului*) este

*) E corect a spune că puterea Papală, s'a sfârșit la începutul secolului acesta; pentru că după revoluția franceză puterea Papizmului asupra stăpânitorilor și regatelor (și chiar asupra teritoriului ei în Italia) a fost numai în formă, nu însă de fapt. Trebuie să avem în vedere și aceea, că până la timpul acesta, dintre toate națiunile (popoarele) Franța a fost cea mai credincioasă și supusă, papizmului. Regii, principii, nobilii și poporul Franței au fost aceia, cari s'au supus mai bucuroși ordinațiilor (poruncilor) papei au făcut războaiele cruciate, au intrat în război și altele, precum le porunceau papa; sau chiar atât au fost supuși, de credincioși, încât după scaldă de sânge în noaptea sfântului Bartolomeu, nici unul protestant nu i-a mai dat voie să locuiească între granițele lor. Prin urmare nici o națiune n'a putut să dea papizmului o lovitură atât de puternică, atât de zdrobitoare, ca Franța.

arătat, atunci Napoleon, persoana de căpetenie în aducerea schimbării acesteia, să fie de asemenea arătat în mod însemnat în profetie; și aceasta nu pentru a arăta persoana lui, ci manifestarea însușirilor și caracterului său deosebit, după cum aflăm că au fost împărații Augustus și Tiberius. O astfel de descriere aflăm de fapt. Cariera lui Napoleon Bonaparte corespunde exact descrierii. Versurile 31 până la 36 descriu Papizmul, învățăturile sale greșite și urăciunea ei, Reformațiunea și „puținul ajutor” însă în parte nereușitor din pricina măgulirilor, și versurile acestea ne duc până la „timpul sfârșitului” și ne arată, că cu tot puținul ajutor, unii totuși vor cădea prin urmărirea până la „timpul sfârșitului”. Așa a fost: În toate țările supuse Papizmului; în Spania, Franța și altele au urmat cu prigonirile prin inchizițiile cele groaznice, până când au fost pentru totdeauna distruse de Napoleon.

32. *La ce caractere istorice se referă versurile 36 și 45? Și ce date însemnate sunt fixate prin cariera sa?*

Apoi urmează versurile cari descriu pe Napoleon, ca unca care a folosit-o Providența întru frângerea puterii Papizmului și torturarea ei, care se v'a sfârși prin nimicirea totală, care va veni după aceea, precum este scris: „Pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii sale, și-l v'a prăpădi cu strălucirea venirii sale”. — 2 Tesaloniceni 2:8.

Cariera publică a lui Napoleon Bonaparte, care chiar în timpul său au fost recunoscut ca „omul sorții”, este zugrăvită atât de lămurit prin descrierea profetiei, în cât arată în mod pozitiv (hotărât) data „timpului hotărât”. Felul acesta, de a hotărâ un dat, e punctuos. Și dacă vom putea arăta, că faptele sau întâmplările arătate în profetie această sunt în conțelegere cu cariera lui Napoleon în istorie, atunci putem stabili tot așa de lămurit datul acesta ca și datul începerii domniei împăratului Augustus, Tiberius sau Cleopatriei, arătate în versurile 17, 20 și 21. Cariera lui Napoleon, în lumina profetiei, arată anul 1799 d. Chr., ca sfârșitul celor 1260 de ani a puterii Papizmului și începutul perioadei numite „Timpul Sfârșitului”. Descrierea profetică e următoarea:

33. *Arată cum spinnerile versului 36 erau aplicabile lui Napoleon.*

Versul 36: „Și regele va face după voia sa, și se va înălța și suneți peste orice zeu, și va vorbi lucruri de necrezut împotriva dumnezeului zeilor, și va isbuti până se va împlini urgia: căci cele hotărâte se vor face”. Napoleon n'a fost rege; însă cuvântul, rege se folosește întru numirea unui domnitor puternic. El a purces după „voia sa”, precum poate, nici când n'a purces în om. El a fost cunoscut de

om cu voință tare și curajos, prin cari a învins pie-deci aproape de neînvinș. Pentru a pricepe înțelesul adevărat al versului de sus, trebuie să ținem seamă, că cuvântul *zeu* înseamnă *unul puternic*; și în Scriptură se folosește adeseori cu privire la regi și domnitori, ca de pildă în versul acesta: „dumnezeul zeilor”. Aici cuvântul *zeilor* înseamnă domnitori, regi și prinți; și dumnezeul zeilor, sau domnitorul domnitorilor se referă la *Papa*. Cei mai mulți oameni au recunoscut un cap oarecare bisericesc, Napoleon însă n'a voit să recunoască pe nici unul. El și-a avut voința sa și planul său, care a fost acela de a se înălța pe sine peste toți ceilalți domnitori. Chiar pe dumnezeul zeilor (adecă pe domnitorul domnitorilor -- pe papa) îl agrăia într'un mod deosebit; îi poruncea ca unui serv supus, și într'un fel, care a zguduț superstiția lumii pe timpurile acelea, precum și einstea ierarhiei papale. Și, precum am zis, a izbutit să-și îndeplinească chemarea, a supune papizmul și a trânge influența lui asupra popoarelor.

Ca dovadă a acesteia zice istoria*): „Până când prinții lumestii, cari făcuseră tratate cu francezii, țineau cu credință tare la ele și plăteau dările puse, Pontificele cel mai înalt (papa) s'a făcut vinovat de cea mai neînțeleasă infrângere a obligațiilor sale. Inconjurat de episcopi, ca singurii săi sfințici, Papa și-a căutat scaparea prin apucăturile sale vechi, -- meșteșuguri și pri înșelăciuni pioase; și mari sfertări s'au făcut, pentru a întări sufletul poporului contra francezilor... Preoții predicau, că cerul s'a pus în contră, și susțineau în modul cel mai categoric, că în anumite biserici, ca dovadă a sfintei credințe catolice în infalibilitatea Papei, s'au săvârșit chiar minuni, prin care oastea cerească avertiza neplăcerea sa față de conducerea francezilor. Când Bonaparte a văzut, că Curtea Papală din Roma este zăpăcită întrutată, încât toate străduințele sale pentru pace vor fi zadarnice, îndată a luat măsurile necesare pentru a aduce pe „sfîntenia sa” la minte.

El porunci generalului Victor să intre în provincia papală. Acesta din urmă împrăștiie înaintea sa armata papală ca vântul pleava, și priceimise o groază generală în întreg statul bisericesc... Sfîntenia sa văzând, că sfântul Petru nu-i dă ajutor în străntoarea sa... trimise imputernicit la Bonaparte, spre a se ruga la acesta de pace. Pace a primit, însă sub condițiuni destul de deositoare: pe lângă îndeplinirea legământului de odinioară pe care papa l-a căleat, a fost silit, a se lipsi de o parte a provinciei sale și a plăti o sumă de bani, care s'a urcat la aproape 6 milioane dolari, ca ispășire a călcării legământului din urmă”.

Aceste adăugate la dările cealalte, făceau toate împreună, ceeace a plătit papa Franței în aur și ar-

gint, afară de alte lucruri prețioase (statue, icoane și altele) peste 10 milioane de dolari. Un scriitor romano-catolic istorisește, că „îndeplinirea condițiilor acestora a dus pe papa la marginea ruinei”. Acest tratat a fost încheiat la 19 Februarie 1797.

34. Ce urmare (ce efect) a avut răsturnarea sumard a puterii papizmului de către Napoleon?

S'ar putea crede, că purcederea aceasta și învingerea puterii papale ar fi fost de ajuns, spre a dovedi lumii, că pretențiunile ei la dreptul dumnezeesc de a stăpâni pe regi și alții, a fost numai o presupunere, o superstiție, o credință deșartă. Totuși, dacă nu atunci, în anul următor a urmat sfârșitul adevărat, când generalul francez Berthier a intrat în Roma și a înființat acolo, la 15 Februarie 1798, o Republică, iar cinci zile mai târziu a luat pe papa ca prinsoner și l-a dus în Franța, unde a și murit în anul următor. De aci începând până în ziua de azi, puterea papei asupra (impăraților) regatelor lumestii a fost numai o umbră dinaintea sa. De fapt, papa, care în a. 1800 a urmat sub numele de Pius al VII. „a publicat o vorbire în care a spus, că învățătura evangheliei este, că toți trebuie să fie supuși stăpânilor ce sunt”, ceeace, se înțelege dela sine, îl cuprindea și pe el.

35. Explică versul 37 și versul 38 din Scriptura?

Vers 37: „Și nu va ținea seamă nici de zeii (domnitorii) părinților săi, nici de dorința femeilor, nici nu va ținea seamă de vre-un zeu (domnitor) oarecare; ci se va sumeți peste toți”.

Napoleon nu numai că nu ținu seamă de zeii părinților săi (de papi), dar tot atât de puțin prețuia pe vre-una dintre sectele*) protestante, arătate aici ca femei. De fapt pe el nu-l conducea aleva, decât ambiția și îngâmfaarea sa personală.

36. Explică versul 38.

Versul 38: „În schimb (al acestor dumnezei), va einști pe dumnezeul cetățuilor (forța militară); acestui dumnezeu, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce einste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț”. Alți războinici însemnați atribue învingerile lor, cel puțin în parte, puterilor supranaturale. Alexandru cel Mare a cercetat templul păgân și și-a sărbătorit în el învingerile sale; asemenea făceau Cesarii; și mai târziu, sub papizim, a fost un obicei, că amândouă părțile în luptă, se rugau lui Dumnezeu, la sfinți, la fecioara și la papi pentru ai împărțasi de binecuvântare și învingere și prin aceasta atribuiuau învingerea, cel puțin în

*) Precum biserica adevărată e numită în mod simbolic „Mircasa lui Christos”; și precum biserica Romei, în urma unei necredincioasă cu puterile lumestii, e numită o destrăbălată, așa și deosebitele secte protestante ce

...măsurare, lui Dumnezeu. Napoleon însă n'a purces în felul acesta. Invingerile sale și le atribuia lui însuși și genului său. El se încredea în oștile sale; încrederea sa și-o punea în oameni curagioși, în mânevrări înuți și în genul său încusuiți; și către aceștia își înainta el cererile sale. Căpătământul lui făcut în fața „Consiliului Bătrânilor” și-a luat comanda armatei franceze, ne arată lămurit că el încrederea și-o punea în sine și în armata sa. El n'a avut nici pe Dumnezeu, nici pe biblie, nici pe papa, nici pe Franța, ci a zis: „Jur! Jur! în numele meu, al voințelor mei camarazi (tovarăși)!” Servindu-și ambiția și el spunea, că servește poporului; și comorile Romei și ale altor orașe și țări, pe cari le-a jefuit, le-a lăsat poporului francez, din care făcea parte el și ostașii săi.

merge mai departe și ne arată, care e acea întâmplare deosebită ce pune datul în mod hotărât la „Timpul Sfârșitului”. Această întâmplare este arătată că a fost năvălirea lui Napoleon în Egipt, care cuprinde un timp de aproape un an și cinci luni. S'a imbarcat pe corabie în Maiu 1798 și a părăsit Egiptul pentru Franța, la 9 Octombrie 1799. Campania aceasta e descrisă foarte frumos în puține cuvinte în versurile 40-44.

37. Care este interpretarea versului 39?

„Cu ajutorul acestui dumnezeu strein, va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște (pe acest nou dumnezeu), îi va da cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți moșii ca răsplată”. Napoleon, peste toate popoarele Europei, pe cari le-a învins, a pus mai mari pe prietini și generali săi de încredere. Funcțiunile acestea înalte a fost răsplata lui, însă le dăruia numai cu condiția ca să-i fie credincioși.

39. Explică versul 40.

Versul 40: „La timpul (hotărât a) sfârșitului, împăratul dela miazăzi (Egipt) se va împunge cu dânsul. Și împăratul dela miază-noapte (Anglia) să va năpusti ca o furtună peste el, cu cară și cu călăreți, și cu multe corabii (armata engleză era compusă din flota (corăbiile) de sub comanda amirarului Nelson) și (Napoleon) va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va ineca”.

Cu privire la aceasta istoria ne spune*: „Gândurile ambițioase ale lui Napoleon se vedeau tot mai bine. Olanda a fost prefăcută în anul următor în regat, unde a pus pe fratele său Louis Bonaparte de rege. Neapolul a fost dăruit lui Iosif Bonaparte, fratelui său celui mai bătrân, căruia i-a dat și titlul de rege al celor două Sicilii. Mai multe provincii au fost alcătuite în principate sau mari ducate, și au fost dăruite rudeniilor și prietinelor împăratului. Sora sa, Paulina, a fost făcută princesă de Guastalla; cumnatul său, Murat, a fost făcut duce de Berg și Cleves; iar Eugen Beauharnais, fiul soției sale de mai înainte, Iosefina, a fost trimis în Italia ca vice-rege (al doilea rege). Patrusprezece principate au fost formate în partea de miazăzi și apus a Germaniei. Ei au fost despărțiți de partea principală (de căpătenie) germană și îl recunoșteau pe Napoleon, cu titlul de protector (sprijinitor), ca căpătenie a lor. Elveția de asemenea a ajuns sub stăpânire franceză, Napoleon declarându-se pe sine de mijlocitor al ei”.

Istoria ne povestește: „oastea egipteană sub Murat Bey, după o luptă hotărâtoare a fost bătută... Reușita armatei franceze a răspândit spaima în toată Asia și Africa; și popoarele mărginașe s'au supus învingătorului... Dar soartea îi pregătea o întorsătură grozavă. Flota lui ce se compunea din treisprezece corabii de rezel, afară de fregate, a fost cuprinsă în Aboukio Bey de amiralul englez Nelson, care de mult timp urmărea și în seara de 1 August 1798, a atacat-o cu toată astfel de putere (...ca o furtună), cum nicio dată nu s'a mai pomenit în luptă pe mare”.

40. Arată cum se referă versurile 41 și 43 la experiențele lui Napoleon?

Versurile 41-43: „Și va năvăli și în pământul cel măreț (Palestina) și multe țări vor cădea; dar aceste vor scăpa din mâna sa: Edomul, Moabul, și fruntașii copiilor lui Ammon (Napoleon a rămas la țărni și n'a călcat ei a trecut pe lângă țările acestea). Așa își va întinde mâna peste felurite țări; și nici pământul Egiptului nu va scăpa. Ci se va face stăpân pe vistierele de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii și Etiopienii vor veni în alai după el”.

Politica lui Napoleon l-a mai îndemnat a introduce deosebite orduri de onoare între soldați și oficeri, ca de pildă „legiunea de onoare” sau „ordul coroanei de fier” și altele.

41. La ce întâmplare se referă versurile 44 și 45?

Versurile 44-45: „Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel măreț și sfânt. Aceasta se referă la unul dintre cei doi munți — Tabor sau Sinai — ce amândoi se pot numi măreți și sfinți. Pe muntele Tabor, măreț și sfânt, ca muntele înșelimbărei la față al Domnului nostru, și numit de Petru „muntele sfânt”, Napoleon și a întins corturile sale. Muntele Sinaii, măreț și sfânt, ca locul unde s'a încheiat legământul între Dumnezeu și Izrail, a fost cercetat de Napoleon și de „tovarășii săi de știință” și de garda sa.

38. Care însemnată întâmplare din cariera lui Napoleon stabilește în mod exact datul la începerea Timpului Sfârșitului?

După-ce în felul acesta am stabilit identitatea acestui om caracteristic (Napoleon), ale cărui fapte însemnează începutul „Timpului Sfârșitului”, profetia

* Willard, Istoria Universală, pagina 452.

Dar niște zvonuri, venite dela răsărit și dela miază noapte, îi vor înspăimânta, și atunci va porni cu o mare mânie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți. Apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într'ajutor.

Pe când era încă în Egipt, i-a venit vestea de nouă alianțe încheiate în contra Franței, și îndată și-a luat drumul spre Franța. Cu privire la această istoria zice:

Stări din Europa l-a silit deci a părăsi Egiptul; și lăsându-și oastea sub Kleber, s'au re'tors pe subț ascuns și în grabă în Franța. . . S'a schimbat norocul în afacerile Franței; s'a format o nouă alianță în contra Franței, din Anglia, Rusia, Neapol, Imperiul Ottoman (Turcia) și Austria.

Asemănă aceste cuvinte ale istoriei cu cele ale profetiei: „Dar niște zvonuri, venite dela răsărit și dela miază noapte, îi vor înspăimânta; și atunci va porni cu o mare mânie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți (națiuni). Mânia cea mare a lui Napoleon și năzuința să de a nimici toate popoarele Europei e prea cunoscută, spre a o mai repeta. Planurile sale ambițioase erau aproape să izbutească, cu toate acestea, la puțin ani după aceea, el a murit în exil, ceea ce e cel mai însemnat om al timpului său, părăsit de toți, precum a fost spus de profet.

„Căci ce legătură au și cum să aplică versurile 40 și 41 din Apocalipsa arată cum au fost împlinite versurile 29 și 30 din Apocalipsa.”

Versul 40 ne lămurește că năvălirea aceasta în Egipt se va întâmpla „la timpul sfârșitului” sau „la timpul hotărât”, tot asemenea și versurile 29 și 30, care se referă tot la aceeași întâmplare, și găsirea lor acolo unde se găsesc a fost pusă ca zicere intercalată.

Vom aduce aminte de punctul stabilit, că versurile 28 se referă la o năvălire de mai înainte în Egipt; și în versurile 29 și 30 ni să dă să înțelegem, că următoarea năvălire mare în Egipt se va întâmpla „la timpul hotărât”, adică la „timpul sfârșitului”, precum ni e arătat în versurile 30-45.

La vremea hotărâtă, va porni din nou împotriva împăratului de miază-zi: dar de data aceasta lucrurile nu vor merge ca (năvălirile) mai înainte. Năvălirea lui Napoleon în Egipt n'a mai avut aceeași urmărire ca a celei de pe timpul Cleopatrei sau ca cea din zilele reginei Zenobia, care își avea originea dela ia (Cleopatra). Căci toate că Napoleon, ca general, a izbutit în Egipt, n'a eșuat astfel de învingeri ca înaintașii săi; iar cauza pentru aceasta e arătată în versul următor: „Căci corabiile Chinei (traducerea Douaj, spune „a romanilor”) vor

Willard, Istoria universală, pagina 440.

veni asupra-i.” Flota engleză a strălucit pe mare și a împiedecat învingerea sa. De oarecând Anglia cât și Franța erau părți ale vechinului Imperiu Roman, iar Franța fiind în luptă cu rămasă a acestui imperiu, și se străduia să o cucerească vedem, că e potrivită numirea corabiilor aceste Romane. „Si (Napoleon) se va înspăimânta, și întorcându-se se va infuria în contra sfântului legământ și va izbuti.”

La re'ntorcerea sa din Egipt, Napoleon s'a părăsit împotrivirea cea mare contra papizmului, și a scris un Concordant sau o învoială cu papa, pe care religiuinea catolică se introduce din nou în Franța. Aceasta a fost un pas contra adevărului. Totuși credem, că prin politica aceasta mai ușor va putea răsturnea republica și se va ridica la puterea imperială. Și și „izbutit”. Politica aceasta însă n'a ținut mult după ce a ajuns la putere imperială; îndată el a început iar să lucreze în contra sistemului numit „omul păcatului” precum descrie profetia prin cuvintele următoare: „(Napoleon) întorcându-se se va înțelege cu cei ce părăsit legământul cel sfânt;” adică, a început să părăsire și a lucra în contra bisericii decăzute a Romei. Și cu această a izbutit.

13. Căci sunt cele două întâmplări importante în legătură cu Papalitatea însemnate prin datul 1799?

Astfel, lămurit, urmărește Daniil în 11 capitole istoria lumii pe baza persoanelor celor mai însemnate începând dela regatul Persiei până la frământările domniei papale. Cu toate că traversează sau cuprinde perioada lungă de 2400 de ani, în sfârșit își ajunge ținta, aceea de a însemna lămurit anul începutul Timpului Sfârșitului anul 1799. Cu anul acesta s'a sfârșit timpul puterii papale de 1260 de ani, de asuprire, și început Timpul Sfârșitului. Și nu trebuie să trecem cu vederea, că aceasta a fost totodată anul cel din urmă al mileniului papal, sau a domniei sale de o mie de ani care, precum s'a arătat în volumul premergător, s'a început în anul 800. Insa 1799 a fost numai începutul timpului, care e cunoscut sub „Timpul Sfârșitului”, în decursul căruia se va perde ori-ce urmă a acestui sistem.

- 15. La ce dat a văzut Nebucodonosor viziunea lui?
- 16. Ce dovezi istorice sunt că domnia lui Cir s'a început în a. 536 î. Chr.?
- 17. Cum știm noi că au fost 70 de ani de „districție”?
- 18. Ce s'a întâmplat în 1914 care se dovedească că „timpul păgânilor” s'a terminat atunci?
- 19. Prin ce întâmplări se arată procedura demnezetăscă de-a desmăști domniile păgâne?
- 20. Ce privilegii au credincioșii în timpul acestor proceduri?